

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

המערער

שלמה כהן

ע"י ב"כ עוה"ד אופיר בוכניק

נגד

המשיב

מדינת ישראל, רשות המיסים – מנהל מע"מ אשדוד

ע"י ב"כ עוה"ד מרים פורת – פמ"ד

פסק דין

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
1. זהו פסק דין בערעור על החלטת מנהל מע"מ אשדוד, לדחות את השגת המערער ולהותיר על כנו
חיוב על פי שומת עסקאות לפי מיטב השפיטה, ביחס לתקופה שמחודש ינואר 2007 ועד חודש
ינואר 2010, בגין הכנסותיו ממכירת היתרים לעבודה בישראל, שלא כדין. סכום החיוב הינו
437,022 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית בסך 108,466 ₪, נכון למועד החלטת המנהל.
2. בתקופה הנדונה (מינואר 2007 עד ינואר 2010), היה המערער רשום, על פי הצהרתו, כעוסק
פטור, דהיינו עוסק שמחזור העסקאות שלו, על פי הצהרתו, נמוך מן הסכומים החייבים בדיווח
ובמס.
3. המדינה פתחה בחקירה פלילית נגד המערער ונגד אחרים, בחשד למכירת היתרי העסקה
בישראל, לפועלים משטחי הרשות הפלסטינית. בעקבות החקירה, הוגש בבית משפט זה כתב
אישום נגד המערער, ונגד שתי נאשמות נוספות – הגב' מרים השאש והגב' לינדה סאלם, עימן
קשר המערער קשר פלילי להוצאת ההיתרים (ת.פ. 10-03-39860).
- בכתב האישום נטען, בין היתר, כי היתרי ההעסקה הונפקו באמצעות הגב' השאש, אשר שמשה
בתקופה הרלוונטית לאישום, כמנהלת מדור התשלומים של משרד הפנים באשקלון, והיתה
אחראית, בין היתר, על הקצאת מכסת עובדים מן הרשות הפלסטינית, למעסיקים ישראלים, על
אישור בקשות להיתרי העסקה של עובדים משטחי הרשות הפלסטינית, ועל ביטול היתרי
העסקה. לטענת המאשימה, שיתפה הגב' השאש פעולה עם המערער, וניצלה את תפקידה, לצורך
הוצאת היתרים שלא כדין, לבקשת המערער.
- עוד נטען בכתב האישום, כי המערער קשר-קשר עם הגב' סאלם, רכזת מחשוב בכירה במינהל
האזרחי בגוש עציון, אשר ניצלה את תפקידה ואת מעמדה, לצורך הנפקת היתרי העסקה, ביטול
היתרי העסקה, ושינוי תנאים בהיתרי ההעסקה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

נטען, כי נשות הקשר האמורות, הוציאו היתרי עבודה, בהתאם לדרישת המערער. היתרי העבודה הוצאו, תוך שימוש בשמם של המעסיקים, ששון סייליס, נתי סעידי, וחברת "בוסתן הדרום", אשר לא ידעו על השימוש בשמותיהם, לצורך הוצאת ההיתרים, וממילא לא אישרו זאת. לאחר הנפקת היתר העבודה, נהג המערער, ברוב המקרים, לגרום לביטולם. הדבר נעשה, הן לצורך המשך ניצול ההקצאה של המעסיקים, אשר בשמותיהם השתמש המערער, לשם הוצאת היתרי עבודה נוספים, והן על מנת להימנע, מהצורך לשלם את התשלומים המתחייבים, בגין תקופת העסקת הפועל בפועל. באופן זה, סיפק המערער היתרי עבודה במדינת ישראל, לפועלים משטחי הרשות הפלסטינית. היתרי העבודה נחזו, על אף ביטולם, כהיתרי עבודה לכל דבר ועניין, והפועלים שהחזיקו בהם, השתמשו בהם, לצורך כניסה לישראל ועבודה אצל מעסיקים שונים בארץ.

עוד נטען, כי המערער מכר בתקופה האמורה, באופן ישיר או באמצעות מתווכים שונים, כ- 1,389 היתרי העסקה כוזבים לתושבי הרשות הפלסטינית, תמורת כ- 4,625,400 ש"ח.

4. היות שהמערער לא דיווח למע"מ, על העסקאות שביצע במסגרת הפרשה האמורה, נשלחה אל המערער ביום 24.6.2010, הודעת קביעת מס, לתקופה שמחודש ינואר 2007 ועד לחודש ינואר 2010 (נספח 1 לתצהיר מר דני איטח מטעם המשיב).

המערער הגיש בהמשך דוחות, באופן רטרואקטיבי, בהם דיווח, כי במהלך התקופה שבין ינואר 2007 עד מאי 2007, לא היו לו עסקאות, וכי במהלך התקופה שבין יוני 2007 לבין ינואר 2010, היו לו עסקאות בגובה 2,000 ש"ח לחודש. בעטיים של דוחות אלה, בוטלה קביעת המס.

לאחר בדיקת דוחות המערער, ונוכח ממצאי החקירה, הוצאה למערער שומת עסקאות לתקופה שמחודש יוני 2007 עד חודש דצמבר 2007, לשנים 2008-2009 וכן לחודש ינואר 2010, שבגינה חויב בסכום של 438,022 ש"ח בתוספת ריבית והצמדה (להלן: "שומת העסקאות"; נספח 3 לתצהיר מר איטח). שומת העסקאות חושבה, על פי מכפלת התעריף שגבה המערער בגין ההיתרים, כפי שהעלתה החקירה, במספר ההיתרים שהוצאו, בתקופה הרלוונטית, על שם המעסיקים, אשר בשמותיהם השתמש המערער, לצורך הוצאת ההיתרים.

המערער הגיש ביום 22.6.2011 השגה, על שומת העסקאות (נספח ד לתצהיר מר יהודה קולאל מטעם המשיב). דיון בהשגה התקיים ביום 20.7.2011, בפני מנהל תחום ביקורת במשרדי מע"מ אזור אשדוד, מר יהודה קולאל, בהשתתפות המערער ועו"ד יואל שוסף, אשר ייצג את המערער. בפני הרשות (נספח א' לתצהיר המערער). ביום 3.1.2012, התקיים דיון נוסף, במסגרתו הודיע מר קולאל למערער, כי לאחר המתנה של כחצי שנה לסיום ההליך הפלילי ולגישור שהתקיים במסגרתו, לא ימתין עוד, ויחליט בהשגה, על פי הממצאים שברשותו (נספח ב' לתצהיר המערער). ביום 18.6.2012, הודיע מר קולאל למערער, כי החליט לדחות את ההשגה, ולקיים את שומת העסקאות (נספח ה' לתצהיר קולאל).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

5.

המערער הורשע, במסגרת הכרעת הדין שניתנה ביום 2.10.2013, ברוב העבירות שיוחסו לו בכתב האישום (מש/1, להלן: "הכרעת הדין"). במסגרת גזר הדין, הוטלו עליו, בין היתר, מאסר בפועל בן 5 שנים, ותשלום קנס בסך 100,000 ₪. בקשת החילוט שהגישה המדינה התקבלה במסגרת גזר הדין, באופן חלקי. יצוין, כי המערער הגיש ערעור על הכרעת הדין, ועל גזר הדין, ואילו המדינה הגישה ערעור על גזר הדין ועל דחיית מקצת בקשת החילוט. ככל הידוע, טרם ניתן פסק דין בערעור.

6.

לטענת המערער, שומת העסקאות שהוציא המשיב אינה מבוססת. היא נסמכת על נתונים שונים שאינם מפורטים, או שלא הוכחו, והיעדרם, אינו מאפשר קביעת שומת אמת.

המערער טען, כי המשיב לא ערך את הבדיקות בעצמו, אלא נסמך על חקירות משטרת ישראל, שהתמקדה במעשים שיוחסו למערער, ולא בהיקף הכנסותיו, כתוצאה מאותם מעשים. לטענתו, אין להסתמך על הכרעת הדין, הן משום שאינה חלוטה, והן משום שלא ניתן לקבוע את הכנסתו של המערער, על פיה.

ב"כ המערער טען בסיכומיו, כי קיים פער עצום, בין הסכומים שאליהם הגיעו מס הכנסה ומע"מ (העתק מהשומה שערך פקיד השומה, צורף כנספח 1 להשלמת הסיכומים מטעם המערער). זאת, כאשר הן המשיב והן פקיד השומה, הסתמכו בשומותיהם, על ממצאי החקירה, ובכללם, רשימת העובדים, והתקבולים המשוערים.

לגופה של שומת העסקאות, חולק המערער, הן על מספר ההיתרים הוצאו לטענת המשיב, והן על התקבולים הנטענים.

המערער טען, כי המשיב ערך את החישוב, בהסתמך על כל שמות העובדים שבדיווחי המעסיקים ששון סייליס ו"בוסתן הדרום", על אף שדיווחים אלה, כוללים שמות עובדים שבגינם לא קיבל המערער תשלום כלשהו. לטענת המערער, סיפק היתרים לפועלים בודדים בלבד, והכנסותיו בגין היתרים אלה, לא עלו על 4,000 ₪ לחודש. המערער טען, כי המשיב לא טרח לבדוק, את זהות העובדים, אשר הועסקו על ידי המעסיקים האמורים בפועל, בתקופה הרלוונטית, ואשר צריך היה להוציאם מרשימת העובדים, לצורך הכנת השומה. טענה זו הועלתה בדיון בשומה, אך לא זכתה, לטענת המערער, להתייחסות מצד המשיב, ולא נעשתה בדיקה צולבת, לגבי העובדים אצל המעסיקים.

המערער הפנה לסעיף 45 להכרעת הדין, במסגרתו נגרעו 57 היתרים, מן ההיתרים שהוצאתם יוחסה לו בכתב האישום, כך שהורשע בהתייחס ל-1,341 היתרים בלבד, וזאת, נוכח קביעת בית המשפט במסגרת אותו סעיף, כי יש קושי לקבוע כמה היתרים הוצאו, בגין עובדים שהועסקו על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

1 ידי בוסתן הדרום בפועל, ונוכח הקביעה, לפיה שבעה מתוך ההיתרים שהוצאו בגין המעסיק
2 ששון סייליס, הוצאו בגין פועל שהעסיק בפועל (ביחס למס' תקופות).
3

4 המערער הכחיש, את הטענות ביחס לתמורה שקיבל, בגין הוצאת ההיתרים. לטענתו, הוא קיבל
5 רק כ- 150 ₪ עד 250 ₪, עבור כל היתר שעלה בידו לספק. המערער טען, כי המשיב לא בדק את
6 סכומי התקבולים בפועל. ב"כ המערער הפנה בסיכומיו, לכך שבמהלך הדיון בערעור, עלו
7 בעדויות שונות ובמסמכים שונים של המשיב, סכומי תמורה שונים. כך, בסעיף 13 לכתב
8 התשובה נטען, לסך של 2,000 ₪; מר איטח התייחס בעדותו, לסך של 2,100 ₪, או 2,500 ₪;
9 כמו כן, בסעיף 78 להכרעת הדין, מדובר בסך של 2,000 ₪ להיתר, ובסעיף 79 להכרעת הדין -
10 סכומים שבין 2,000 ₪ ו- 2,400 ₪ (לאחר הנחה). לטענת המערער, לא הונחה תשתית ראייתית
11 מספקת, להוכחת טענות המשיב, לעניין סכומי התקבולים.

12 עוד טען המערער בהקשר זה, כי לא ניתן לייחס לו, את מלוא סכומי התמורה בגין ההיתרים,
13 כיוון שהוא עצמו נדרש לשלם למתווכים, אשר תיווכו בינו ובין הפועלים שרכשו את ההיתרים
14 וכן, את התשלומים ששולמו לשירות התעסוקה, בשם המעסיקים, שכן תשלומים אלה היו
15 בגדר הוצאות ששולמו לטובת צד שלישי, ואין לראותם, על כן, כחלק מהמחיר לעניין חיוב
16 במע"מ.

17
18 לסיכום, טען המערער, כי הסכומים שקיבל, נמוכים מהסכומים החייבים בדיווח, ודינו כדין
19 עוסק פטור.

20
21
22 7. המשיב טען מנגד, כי יש לדחות את הערעור, ולאשר את שומת העסקאות.

23
24 הודגש, כי נטל הראיה להראות, כי שומת העסקאות אינה נכונה, מוטל על המערער, והמערער
25 לא הרימו. לטענת המשיב, עמדו לפניו ממצאים המלמדים, על המחיר שגבה המערער מהפועלים
26 הפלסטינים, בתמורה להיתרי ההעסקה. לטענתו, המערער לא הביא ולו בדל ראיה, לסתור את
27 הממצאים האמורים, מה גם שלא ניהל ספרים, ולא ערך דיווחים כלשהם. שומת העסקאות
28 נערכה, לטענת המשיב, על יסוד הנחה מקלה, כך שחושבו במסגרתה, רק היתרי כניסה
29 מבוטלים, או שבוטלו זמן קצר לאחר הוצאתם. נלקח בחשבון השומה תעריף של 2,500 ש"ח
30 לכל היתר, על אף שמן הראיות שעמדו בפני המשיב עלה, כי לא פעם נגבו סכומים גבוהים יותר,
31 בגין ההיתרים. לטענת המשיב, השומה כוללת אומדן שנערך, על יסוד ראיות מינהליות
32 מספיקות, והיא קרובה ביותר למציאות.

33
34 המשיב טען, כי יש לראות, את מלוא הסכום ששולם בגין כל היתר, כתמורה שקיבל המערער,
35 מבלי להפחית את התשלומים למתווכים או לשירות התעסוקה – אשר כלל לא הוכחו – מכיוון
36 שאלה מהווים חלק מהמחיר הכולל של העסקאות, עבור השירות שאותו נתן המערער.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

8. המערער העיד לעצמו. כן זומן לעדות מטעמו מר צדוק דוד, מבקר חשבונות במשרדי מע"מ אשדוד. יצוין, כי להודעת הערעור צורפה חוות דעת של רואה חשבון מטעם המערער, אך הוא לא זומן להעיד.
9. מטעם המשיב הוגשו תצהיריהם של מר יהודה קולאל, המכהן כמנהל תחום ביקורת במשרדי מע"מ אזור אשדוד (אליו צורפו גם מסמכים מתיק החקירה), ושל מר דני איטח, המכהן כממונה צוות ביקורת במשרדי מע"מ אזור אשדוד.
- המשיב הגיש כראיות, את הכרעת הדין (מש/1), ואת עדות המערער בהליך הפלילי (מש/2 - מש/5).
10. מעדות מר קולאל ומנספחי תצהירו נלמדים, בין היתר, פרטים אלה:
- א. במסגרת חקירתו ברשות המסים, מסר המערער בהודעתו מיום 15.2.2010 (נספח ו' לתצהיר מר קולאל), כי הוא מטפל בהשגת היתרים לעובדים תושבי הרש"פ, עבור חקלאי בשם ששון סייליס, ועבור חקלאים נוספים. המערער לא ידע לומר, כמה עובדים הזמין ועבור אילו עסקים פעל (עמ' 4 להודעה). המערער טען בהודעתו, כי העובדים אינם משלמים עבור האישורים (עמ' 4 להודעה ש' 21), וכי הוא עצמו לא קיבל עמלה עבור "תיווך" (עמוד 5 להודעה ש' 1).
- ב. בהודעתו מיום 16.2.2010 (נספח ז' לתצהיר מר קולאל), טען המערער, כי כל שעשה היה הוצאת היתרים עבור המעסיקים ששון סייליס ובוסתן הדרום, וכי חתם בשם ששון סייליס, על בקשות לביטול אישורים. במהלך חקירתו הוכנס לחדר אדם בשם מחמד טוס, אשר סיפר, בפני המערער, כי רכש מהמערער שני היתרי העסקה, עבור אחד מהם שילם 3,500 ₪ ועבור השני שילם למערער במשך 6 חודשים סך 1,800 ₪ בחודש (עמ' 29 להודעה ש' 19 עד עמ' 30 ש' 1).
- ג. המערער הודה בחקירותיו מיום 17.2.2010 (נספח ח' לתצהיר מר קולאל), ומיום 16.2.2010 (נספח ט' לתצהיר מר קולאל), בקיום קשרים עסקיים, עם מספר מתווכים תושבי הרש"פ. המתווכים האמורים הועמדו לדין, והורשעו, על פי הודעותיהם, בקשירת קשר לפשע ובעבירות נוספות, בגין קבלת היתרי העסקה כוזבים באמצעות המערער, תמורת סכומים שגבו ממועלים אשר ביקשו להיכנס ארצה. כתבי האישום נוקבים בסכומים שהעבירו לידי המערער, בגין כל אישור מבוטל – בין 2,500 ₪ ל- 4,500 ₪ לכל אישור, וכן תוספת עבור אישורים שנותרו בתוקף. יודגש, כי המתווכים הודו גם בסכומי התמורה (כתבי האישום, הכרעות הדין וגזרי הדין, צורפו לתצהיר מר קולאל, כנספחים י" – י"ג).
- ד. בחקירתו מיום 9.3.2010 (נספח ט"ו לתצהיר הכולל), אישר המערער, את עיקרי העובדות המבססות את כתב האישום נגדו (למעט הסכומים), לרבות השימוש בפרטי מעסיקים לצורך

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

הוצאת אישורי העסקה לעובדים תושבי הרש"פ, אספקת אשרות העסקה לפועלים, בין אם באמצעות המתווכים, ובין אם באופן ישיר, עריכת הבקשות להיתרי העסקה ולביטולם, וכן, גביית תשלום בגין הנפקת כל אישור, ותשלום חודשי נפרד בגין היתרים שנותרו בתוקף.

ה. גרסתו של המערער, כי טיפל בהוצאת אישורי העסקה, לבקשתו של המעסיק ששון סייליס נסתרה, בעימות שנערך עם ששון סייליס, אשר טען, כי העסיק רק עובד אחד, כי לא ידע על כך שהונפקו אישורים לעובדים על שמו, וכי ממילא, לא הסמיך את המערער לפעול בשמו (נספח י"ד לתצהיר מר קולאל).

ו. הגב' השאש והגב' סאלס הורשעו, על פי הודעותיהן, במסגרת הסדרי טיעון ולאחר תיקון כתבי האישום נגדן, בעבירות מרמה והפרת אמונים. העובדות בהן הודו במסגרת הסדרי הטיעון, הן העובדות המבססות, את מרבית האישומים נגד המערער (נספחים ט"ז-י"ז לתצהיר קולאל).

ז. המשיב הגיש תעודת עובד ציבור, המפרטת את נתוני ההיתרים שהונפקו על שם המעסיקים ששון סייליס ובוסתן הדרום, בתקופה האמורה (נספח י"ט לתצהיר קולאל). מר קולאל אישר בחקירתו הנגדית, כי העובדים נקשרו למערער ע"פ פרטי המעסיקים, סייליס ובוסתן הדרום. מר קולאל אישר גם, כי סייליס ובוסתן הדרום, העסיקו בעצמם עובדים שלא באמצעות המערער, אך הדגיש, כי מדובר היה בעובדים בודדים: **"אחד העסיק עובד אחד והשני מספר של ארבעה או חמישה"** (עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 3) וכי **"כל הביטולים בוודאות לא הועסקו על ידם"** (עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 6).

מר קולאל העיד, כי פירוט העובדים בתעודת עובד הציבור, שימש בסיס לחישוב השומה, בהתאם ל"תעריף" שגבה המערער, ע"פ ממצאי החקירה. לדבריו, מתוך העדויות עלה שהמערער גבה בדרך כלל, 2,500 ₪, עבור כל רישיון שבוטל, כאשר לעיתים, גבה סכומים גבוהים יותר, וכן גבה סך 1,100 ₪ נוספים, לכל חודש בו עמד רישיון בתוקף ולא בוטל, כאשר החישוב בוצע ע"י הכפלת הסכומים (סעיפים 33 ו-35 לתצהיר מר קולאל; עמ' 11, ש' 17-7 לפרוטוקול; עמ' 12, ש' 28-29).

ביחס לטענת המערער, לפיה לא היה מקום לערוך חישוב, ע"פ התעריף הנטען, בין היתר בשל העובדה, שרוב הסכומים ששילמו הפועלים, נותר בידי המתווכים, השיב מר קולאל: **"מבחינתי המערער קיבל את מלוא הכסף, מה קרה בדרך עם הכסף זה לא ענייני"** (עמ' 11 לפרו', ש' 20). והבהיר, כי גם אם המתווכים גבו דמי תיווך, הרי ש"המחיר הוא סך הכל התמורה שהוא קיבל, 2,500 ₪ לגבי כל עובד. גם אם בפועל המערער קיבל רק 2,000 והמתווך גבה את חלקו מתוך הסכום, הרי שמבחינתנו כל הסכום שולם למערער, והסכום שנותר בידי המתווך רואים אותו כתשלום של המערער למתווך. אשר לסכומים ששולמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

למתווך, הכל תאורטי, כי אין למערער שום ראייה לתשלום כלשהו למתווך. לשאלת בית המשפט האם המתווכים נחקרו על שכר התיווך, אני משיב שהסתמכתי על מה שנכתב בכתב האישום" (עמ' 11 לפרו', ש' 28, עד עמ' 12, ש' 22), והוסיף: "2,500 זה היה הבסיס. או שאותו מאכער קיבל יותר והשאיר לעצמו סכום, או שמסכום של 2,500 ₪ שהוא קיבל, הוריד לעצמו סכום מסוים, אבל בכל מקרה העסקה היא אותה עסקה" (עמ' 12 לפרו', ש' 9-11).

מר קולאל העיד, כי דחה את טענת המערער לפיה, הסתכמו תקבוליו, בעמלה מהמעסיקים בסך 100-150 ₪ לפועל, מכיוון שמהערער לא הציג כל ראיה לאמיתות טענותיו, ובשים לב להודעתו של המערער (נספח א' לתצהיר העד) שבה ציין כי לא קיבל עמלה, מאת המעסיקים, ולראיות מהן עולה, כי המערער קיבל בד"כ, לכל הפחות 2,500 ₪, בגין הנפקה של אישור העסקה לפועל (סעיף 34-35 לתצהיר קולאל).

11. בהכרעת הדין (אשר אינה חלוטה, משהוגש עליה ערעור), הורשע המערער, בשתי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, כאשר אחת העבירות היא עבירה רבת פריטים, בעבירה רבת פריטים של קשירת קשר לביצוע פשע בנסיבות מחמירות, בשתי עבירות רבות פריטים של זיוף ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, בעבירה רבת פריטים של מתן ידיעה כוזבת וב- 1,341 עבירות של סיוע לכניסה לישראל [במסגרת האישום הראשון], בשתי עבירות של מתן שוחד [במסגרת האישומים השני והשלישי], בעבירה של התחזות לאדם אחד [במסגרת האישום השישי] בשתי עבירות של שיבוש מהלכי משפט ובשתי עבירות של הדחה בחקירה [במסגרת האישום השמיני] ובעבירות של מרמה ותחבולה, אי הגשת דוח במועדו, אי ניהול פנקסי חשבונות, אי הוצאת חשבוניות מס ואי הגשת דוחות תקופתיים למע"מ לפי פקודת מס הכנסה וחוק מס ערך מוסף [במסגרת האישום התשיעי].

בית המשפט ציין בהכרעת הדין, כי "...אין מחלוקת בין הצדדים על דרך פעולתו של הנאשם ... קיימות ראיות למכביר המוכיחות את שיטת הפעולה האמורה, ובראשן הודאת הנאשם כי פעל על פי השיטה המיוחסת לו. לפיכך, השאלה העיקרית במסגרת אישום זה הינה, האם פעילותו של הנאשם בין השנים 2007-2010 בכל הנוגע להוצאת היתרי העסקה לעובדים פלשתינאים, כרוכה הייתה בביצוע עבירות פליליות ומעשי מרמה, באופן המקים את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום דנן. כן קיימת מחלוקת הסב סביב שיעור התקבולים שגרף הנאשם כתוצאה מפעילותו, וסביב כמות ההיתרים שהונפקו מכוח השיטה" (ס' 14 להכרעת הדין).

אשר למספר ההיתרים, נקבע בהכרעת הדין: "בשל חוסר העקביות בגרסתו של הנאשם ביחס לכמות ההיתרים הכוללת שהונפקו לבקשתו במסגרת פעילותו הפלילית, אין לי אלא לאמץ את

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

עמדת המאשימה באשר לכמות ההיתרים שהונפקו, המבוססת על הרשומות המוסדיות שהוגשו, המהוות את בסיס הנתונים המהימן ביותר לקביעת היקף פעילותו הפלילית של הנאשם. יחד עם זאת, סבורה אני כי מכמות ההיתרים הכוללת אשר המאשימה ביקשה לייחס לנאשם, יש להפחית את כמות ההיתרים שנמצא לגביהם כי הונפקו דה פקטו לטובת עבודה של עובדים בחקלאות, אצל המעסיקים הרלוונטיים, סייליס ובוסתן. ביחס לעובדים אלה, אין לקבוע כי הנאשם ביצע מרמה, שכן קבלת ההיתרים הייתה למטרה שלשמה הם הוצאו... "ובהמשך: "לסיכום, מסך של 1389 היתרים המיוחסים לנאשם בכתב האישום יש להפחית 7 היתרים שהונפקו, שלא למטרות סחר, לגביי סייליס, ועוד 50 היתרים שהונפקו, שלא למטרות סחר, לגבי בוסתן הדרום, בסך הכל יוצא כי הונפקו לבקשתו של הנאשם 1341 היתרים, במסגרת פעילות הסחר שביצע בתקופה הרלוונטית לכתב האישום" (ס' 45 להכרעת הדין).

כאמור, במסגרת האישום התשיעי, הואשם המערער, בשורת עבירות לפי פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ, ונטען, כי הפיק הכנסות בסך של כ-4,625,400 ₪, בתקופה הרלוונטית (הסכום חושב כמכפלת מספר ההיתרים המיוחס לנאשם, בתעריפים שפורטו לעיל, בהתייחס להיתרים שבוטלו סמוך לאחר הפקתם, ולהיתרים שנותרו בתוקף במשך תקופות שונות).

גרסת המערער, שלפיה הרוויח סכומים זעומים בגין כל היתר כוזב שהוציא - בין 100 ₪ ל-150 ₪ בלבד, נדחתה בהכרעת הדין, ונקבע כי "... אין לקבל את גרסתו של הנאשם כי הרוויח סכומים זעומים בגין כל היתר כוזב שהוציא, בשיעור הנע בין 100 ל-150 ₪. הוכחה בחומר הראיות, ברמה של מעל ומעבר לספק סביר, גרסת המאשימה בדבר תעריפי ההיתרים, שהונפקו לבקשתו של הנאשם כחלק משיטת פעולתו הפלילית... המאשימה הוכיחה בחומר הראיות, כי התעריף עבור היתר מבוטל הינו, לכל הפחות, 2,500 ש"ח, ועבור היתר חי מתחדש תוספת של 1,100 ש"ח לכל חודש" (ס' 150 להכרעת הדין). בית המשפט הפנה בהקשר זה (בהמשך ס' 150 להכרעת הדין), לשיחות שהוקלטו במסגרת האזנות סתר ו"ביום עסקה" שבוצעו במסגרת החקירה, אשר במהלכן נקב הנאשם במחירי היתר מבוטל - בין 2,500 ₪ ל-4,000 ₪, והיתר חי - בין 1,100 ₪ לחודש, ל-1,500 ₪ בחודש (9,000 ₪ ל-6 חודשים).

בית המשפט הוסיף, לעניין חוסר מהימנות גרסת המערער: "אשר לגרסת הנאשם, מצאתי כי אין ליתן אמון בהכחשתו הגורפת את הסכומים המיוחסים לו בכתב האישום. כשנשאל הנאשם הודות גובה התקבולים שהשיג כתוצאה ממעשיו, התחמק ממתן תשובה ברורה לאורך שאלות נוקבות שנשאל. לבסוף, מסר הוא גרסה, לפיה גבה בין 100-150 ₪ מכל עובד בעבור הוצאות ההיתר (פרוטוקול, ע' 2239, ש' 17-13). לגרסתו האמורה, אין אחיזה בחומר הראיות, ואין בה כדי להסביר את עסקת הביום ולא את השיחות הרבות, בהן נשמע כשהוא מבקש סכומים גבוהים בהרבה בעבור הוצאת כל היתר. כשנשאל בעניין זה, במהלך החקירה הנגדית,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

כאשר הושמעו לו אחדות מהשיחות בהן נשמע הוא נוקב בתעריפים כפי שיוחסו לו על ידי המאשימה (למשל שיחות 1431, 1014, 1326, 6913) לא נמצאה בפי הנאשם תשובה ברורה. לגבי חלק מהשיחות הנאשם אף הכחיש את תוכן הדברים, ואמר שלא גבה את הסכומים הנשמעים בהקלטה (ע' 2537, המתייחס לשיחה 6913). הנאשם אף הציג גרסה חדשה, לראשונה בחקירתו הנגדית, לאחר שהושמעה לו שיחה 1014, אשר תומצתה לעיל, לפיה החזיר לעובד הפלשתיני את הסכומים שגבה במקרה בו בוטל ההיתר (ע' 2533, ש' 22-23). ברי, כי גרסה זו הינה גרסה כבושה שלא ניתן כל הסבר לכבישתה ואף מופרכת לגופה, בהינתן שבמסגרת שיטתו של הנאשם לרוב לא התקשר הוא ישירות עם העובד הפלשתיני, ואין ולו בדל של ראיה המראה כי הנאשם פעל לאתר את העובד לאחר ביטול ההיתר. יתרה מכך, הנאשם אף הודה כי התעריף הסטנדרטי להיתר לשלושה חודשים הינו 3,000 ש"ח (ע' 2529, ש' 27-31). יש באמירה זו של הנאשם כדי להוות מעין הודאה בתעריפים המיוחסים לו בכתב האישום. אשר לעסקת הביום, בה כאמור גבה הנאשם 5,000 ש"ח בעבור שני היתרי העסקה מבוטלים, לא היה לנאשם כל הסבר לעסקה זו ולסכומים שגבה במסגרתה (ע' 2143-2175)."

בית המשפט הפחית מסכום ההכנסה הכולל, המיוחס למערער בכתב האישום, סך 500,000 ₪, בגין הפחתת ההיתרים, עבור העובדים שהועסקו בפועל, אצל בוסתן הדרום וסייליס, ואשר ביחס אליהם, לא הורשע המערער, בעבירות מרמה, כך שנקבע שסך הכנסותיו של המערער, כתוצאה מפעילותו בסחר בהיתרים, מגיע ל- 4,070,100 ₪ (ס' 151 להכרעת הדין).

12. המערער לא ניהל פנקסי חשבונות, או רשימות, בקשר עם עיסוקו במכירת היתרי ההעסקה. מקום שלא נוהלו ספרי חשבונות ע"י עוסק או נישום (לפי העניין), חלות ההוראות לעניין ספרים פסולים מהותית, ופקיד השומה (או מנהל מע"מ), רשאי לערוך שומה, על פי מיטב השפיטה (ע"א 734/89 פיקנטי תעשיות מזון בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן, בס' 17-27).

השומה על פי מיטב השפיטה, היא בגדר השערה מושכלת, המבוססת על מומחיותו וניסיונו של פקיד השומה. על השומה להיות נאמנה לאמת, במידת האפשר, אך אין לצפות, כי תהא מדויקת ומבוססת לכל פרטיה, ועל כן, המשיב אינו נדרש להוכיחה בראיות פרטניות, לכל אורכה, והוא רשאי להתבסס על אומדנים והערכות, בהסתמך על ניסיונו המקצועי [ר' בין היתר, ע"א 112/86 מנהל מס ערך מוסף נ' שמעון חכים, פ"ד מה(2) 837; ע"א 8375/06 ד"ר מנחם צ'צ'קס נ' מנהל מע"מ פתח תקוה (ניתן ביום 25.3.09), בס' 20 לפסק הדין (25.3.2009)].

נפסק, לעניין גדרי התערבותו של בית המשפט, בשומה על פי מיטב השפיטה: "אכן, שומה המוצאת על פי מיטב השפיטה של מנהל מע"מ על דרך האומדן, ההערכה והניסיון האישי, עשויה שלא לשקף את המציאות ואף להיות גבוהה יתר על המידה, אולם בכך אין רבותא. כבר נפסק כי בנסיבות המתוארות 'אין בידי בית-המשפט להושיע לנישום ואין בידי זה אלא להלין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

1 על עצמו שניהל עסק במימדים כאלה ולא דאג לניהול ספרי חשבונות' ... קרי, גם בנסיבות
2 אלה, לא יתערב בית המשפט בשומה, אלא אם יוכח כי זו בלתי סבירה ומפורזת בעליל" (ע"א
3 8375/06 צ'צ'קס האמור לעיל, בס' 22). עוד נפסק בעניין זה: "...ברי, כי מי שאינו מנהל ספרים
4 כדין – ידו על התחתונה" [ע"א 4160/13 סלע בנגב חברה לעבודות עפר, כבישים ופיתוח בע"מ
5 נ' מנהל מע"מ באר שבע (ניתן ביום 10.5.2015), בס' לח לפסק הדין].

6
7 ס"ק 83(ד) לחוק מס ערך מוסף, מטיל את חובת הראיה במסגרת הדיון בערעור, שעניינו שומת
8 עסקאות, ע"פ מיטב השפיטה, על המערער, מקום שלא נוהלו פנקסי חשבונות כדין. על טיבה של
9 חובה זו נאמר: "...נישום שספריו נפסלו אינו יכול עוד להיבנות מכך שבית המשפט יאמין לכל
10 הצהרותיו, ועליו להביא הוכחות אובייקטיביות (להבדיל מעדותו שלו) לביסוס טענותיו. בית
11 המשפט נתן דעתו לכך, שקל מאוד להפריח טענות בדבר שרירות והגזמה, ועל-כן הדגיש, כי
12 אין די בטענות בעלמא, אלא עליהן להיתמך בראיות אובייקטיביות של ממש... העמידה על כך
13 שמערער יוכיח בראיות חותכות, כי הערכתו של פקיד השומה הייתה שרירותית או מופרכת
14 מעיקרא, היא פועל יוצא של האשם הרובץ לפתחו של הנישום, אשר באי-ניהול ספרים
15 קבילים מנע מפקיד השומה את האפשרות לברר את הכנסתו לאשורה..." (ע"א 352/86 פקיד
16 שומה פתח תקוה נ' עו"ד יצחק אורן, פ"ד מד(2) 554, 559).

17
18 בית המשפט מוסמך, בין היתר, לבקר את ההליכים, אשר על פיהם נבנתה השומה, לרבות
19 ביקורת, על שיקוליו ותום ליבו של פקיד השומה. בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעת
20 הרשות בשיקול דעתו, ואין הוא מתערב בהחלטתו של המנהל (או פ"ש), אלא אם עמד העוסק
21 (הנישום) בנטל המוטל עליו, והוכיח שהשומה שרירותית, או מופרכת מיסודה (ר' בין היתר, ע"א
22 8375/06 צ'צ'קס הנ"ל).

23
24 13. נזכיר, כי כתב האישום נגד המערער, הוגש לאחר חקירה משותפת, של משטרת ישראל, ושל
25 מחלקות החקירות במשרדי מס הכנסה ומע"מ. החקירה וההליך בבית המשפט התמקדו, הן
26 בעבירות הפליליות, והן בהיקף התקבולים שגרף המערער, עבור הוצאת ההיתרים שלא כדין,
27 כעולה בין היתר, מס' 150 להכרעת הדין, שחלקים ממנו צוטטו לעיל.

28
29 הן בהליך הפלילי והן בהליך דנא, המסד לקביעת שיעור התקבולים שגרף המערער, כולל את
30 הראיות בדבר מספר ההיתרים שמכר, ובדבר התעריף שגבה בעבור ההיתרים. יוער, אגב אורחא,
31 כי המדובר בחומר ראיתי שנמצא מספק, כדי להגיש כתב אישום פלילי, ואף לצורך הרשעת
32 המערער, ברוב העבירות החמורות שיוחסו לו. ברי, כי הרף שבו נדרשת הרשות לעמוד, כדי לבסס
33 את החלטתה, נמוך יותר, ומבוסס על מבחן הראיה המנהלית.
34

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

בענייננו, סבורני, כי הראיות שהגיש המשיב במסגרת הדיון בערעור, די בהן כדי לבסס את המסקנות שביסוד השומה. הראיות מלמדות בבירור, על כך, שהמערער אכן גבה בד"כ 2,500 ₪ לפחות, בגין כל היתר שבוטל, ובמקרים בהם היתר לא בוטל מיד לאחר הוצאתו, הוסיף וגבה סך 1,100 ₪ לפחות, בגין כל חודש בו נותר בתוקף. המעסיקים סייליס ובוסתן הדרום, סתרו את טענת המערער, כי פעל עבורם, והמערער, אשר נמנע מלהזמין למתן עדות, ולא הפריך את גרסאותיהם. במצב דברים זה, המסקנה לפיה כל ההיתרים שהוצאו עבור עובדים, על שם מעסיקים אלה בתקופה הנדונה, הוצאו עקב פעילותו האסורה של המערער, היא המסקנה המסתברת, כפי שיפורט להלן.

14. אשר לטענת המערער, כי המשיב ופקיד השומה, הגיעו לסכומים שונים על סמך אותן ראיות – יצוין, כי מההשוואה בין שומת העסקאות, המתייחסת למחצית השנייה של שנת 2007 עד לחודש ינואר 2010 (נספח 22 להודעת הערעור) לבין שומת מס ההכנסה המתייחסת לשנים 2006-2009 (צורף כנספח 1 להשלמת הסיכומים מטעם המערער), עולה דווקא, שבתקופה החופפת הרלוונטית לשומת העסקאות (המחצית השנייה של שנת 2007 עד 2009), סכום ההכנסה הכוללת היה נמוך יותר, על פי חישובו של המשיב בהליך זה, מזה של פקיד השומה, ומכל מקום, אין מדובר בהפרשים גדולים.

15. המערער טען, כי יש לזקוף לחובת המשיב, את הימנעותו מהעדת מר דוד צדוק, והוסיף וטען, כי השומה נערכה בניגוד להמלצת מר צדוק, אשר בדק את הנתונים עליהם נשענה, ובכך יש לפגום במהימנותה. דא עקא, בניגוד לטענות המערער, עלה מן הראיות ומעדותו של מר צדוק עצמו, כי לא היה בקיא בתוכן השומה, לא ערך אותה, וגם לא היה מוסמך לערוך אותה. עדותו לא הוסיפה משקל כלשהו לראיות המערער, ואין גם יסוד לטענה, כי שומת העסקאות הוצאה בניגוד לחוות דעתו.

16. המערער לא הציג כל מסמך, לעניין מספר ההיתרים שבהם טיפל, ולעניין מספר ההיתרים שבגינם קיבל תשלום.

המערער טען, כי טיפל רק ב-6-8 היתרים בעבור עובדים "שלו", אך אישר, כי טיפל בכל ההזמנות של היתרי ההעסקה, ובביטול היתרי ההעסקה, על שם המעסיקים ששון סייליס ובוסתן הדרום. המערער אישר, כי לו עצמו אין רישומים בקשר להזמנות ולביטולים, אולם לטענתו, "יש רשימה מדור תשלומים כל חברה מה היא הזמינה" (עמ' 5, ש' 27). המערער כיוון בדבריו אלה, לרשימת הזמנות היתרי ההעסקה וביטולם, על שם אותם המעסיקים, אשר המשיב הנפיק ממערכת "אבן מתגלגלת" (המרכזת את כלל הנתונים בנוגע להפרת היתרים), ואשר נכללה בתעודת עובד הציבור (נספח י"ט לתצהיר קולאל). המערער לא סתר, את תוכנה של ראייה זו, וברי, כי המשיב היה רשאי לבסס עליה את השומה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

עדות המערער, כי גבה את שכרו מ-6-8 פועלים בלבד, היא עדות יחידה של בעל דין, ואין לה כל תמיכה ראייתית. נהפוך הוא - בידי המשיב ראיות למכביר, כי המערער הקים תעשיה של מכירת היתרים, שבמסגרתה, דאג להוצאת היתרים על שם שני המעסיקים, ולבטלם, סמוך לאחר הוצאתם, על מנת לאפשר הנפקת היתרים חדשים. בגין ההיתרים האמורים, גבה המערער תשלום. בהסתמך על שיטת פעולה זו, ובהעדר תשתית ראייתית מטעם המערער, לסתור את ראיות המשיבה, יש לראות כל היתר שהוצא על שם מעסיקים אלה (למעט ההיתרים הבודדים שהוצאו בגין עובדים שהעסיקו בפועל), כהיתר שהמערער גבה בגינו תשלום, ויש לדחות את טענת המערער, כי אין לו קשר, לחלק גדול מן ההיתרים הכלולים ברשימה.

בהקשר זה, טענת המערער שלפיה, היה על המשיב לבדוק מי הם הפועלים, אשר הועסקו בפועל ע"י המעסיקים, להפחיתם מכמות ההיתרים הכוללת, ולהקטין את השומה בהתאם, דינה להדחות, ומכל מקום, אין בה לשנות את התוצאה, שלפיה נדחית טענת המערער –

טעם ראשון לכך, הינו כי תעודת הציבור כוללת, אך היתרים שבוטלו כחלק משיטת הפעולה של המערער, ואילו הפועלים שעבדו בפועל אצל המעסיקים, הועסקו באמצעות היתרים שלא בוטלו (ר' עדות מר קולאל, עמ' 11 לפרו', ש' 6), ולא נכללו בחישוב שערך המשיב. אם רצה המערער להראות אחרת, קרי, כי בתעודת עובד הציבור, נכללים היתרים של פועלים, אשר עסקו בפועל אצל המעסיקים; או כי המערער לא קיבל תמורה בחלק מהעסקאות – היה עליו לזמן לעדות את אותם פועלים, או את המעסיקים. המערער נמנע מהעדת עדים חיונים אלה, ויש לזקוף את מחדלו זה לחובתו, במאזן הראיות. יוער, כי היות המעסיקים עדים בהליך הפלילי נגד המערער, לא יכולה היתה להצדיק את אי העדתם בהליך זה, ולו משום שהראיות בהליך זה, נשמעו לאחר סיום שמיעת הראיות בהליך הפלילי.

הטעם השני המבסס את המסקנה האמורה, הינו, כי להבדיל מההליך הפלילי, שבו קבע בית המשפט בהכרעת הדין, כי מכמות ההיתרים הכוללת, יש להפחית את ההיתרים שהונפקו בפועל עבור הפועלים שהועסקו בפועל אצל המעסיקים, מכיוון שלגביהם לא ביצע הנאשם מרמה כלפי המדינה, הרי שלעניין התשלומים שקיבל המערער, בגין היתרי ההעסקה, אין להפחית את אותם היתרים, שהרי ההנחה היא, כי המערער גבה תשלום בגין כל היתר והיתר, אלא אם כן הראה אחרת - וזאת כאמור, לא נעשה.

17. טענת המערער, שלפיה גבה 100-150 ₪, כעמלה בגין הוצאת כל היתר, אינה נתמכת בכל ראייה נוספת, ועל פני הדברים, אינה מתיישבת עם גרסת המערער, בהודעתו מיום 18.2.2010, שם לא ידע לומר כמה הרוויח (נספח ו' לתצהיר קולאל, עמ' 4-5). יצוין, כי בהודעת המערער מיום 9.3.2010, מסר הוא, כי קיבל 1,100-1,200 ₪ להיתר לחודש, ובמקרה של היתר שעמד בתוקף מעל חודש אחד, שולם סך 2,000 ₪, כאשר מתוך הסכומים האמורים, שילם למת"ש סך 550 ₪.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

בגין כל עובד. המערער טען במסגרת אותה הודעה, כי נותרו בידיו כ - 100 - 150 ש' בגין כל אישור, אך לא פירט את החישוב לעניין זה (נספח ט"ו לתצהיר מר קולאל, עמ' 4-3).

לעומת זאת, לפני המשיב עמדו ראיות, אשר לימדו, על כך שהכנסות העותר היו גבוהות הרבה יותר. בין היתר, ניתן ללמוד על כך, מדברי מוחמד טוס בעימות שערך עם המערער, במסגרת ההודעה מיום 16.2.10, (3,500 ש' בגין היתר אחד ו-1,800 ש' בגין היתר אחר). כך נלמד, גם מהאזנות הסתר המוזכרות בסעיף 150 להכרעת הדין, ומהודאות המתווכים במסגרת ההליכים הפליליים שננקטו נגדם, מהן נלמד, כי התשלום למערער עמד בדרך כלל, על 2,500 ש' להיתר, ותוספת של 1,100 ש' לחודש בגין היתר שלא בוטל. הראיות המנהליות, אשר עליהן הושתתו המסקנות לעניין הכנסות המערער, הובאו בפירוט רב, במסגרת ההחלטה מיום 18.6.12, לדחות את השגת המערער על שומת העסקאות.

18. אין לקבל את טענת המערער, לפיה נכון היה להפחית במסגרת השומה, את התשלום הנטען למתווכים.

זאת, באשר סכום המע"מ בשומת העסקאות, חולץ מתוך הסכום הכולל ששילם הפועל למערער ב"עסקה", קרי מכירת היתר העסקה. כך אכן נכון היה לנהוג, כיוון שהמערער הוא שהתקשר בעסקה, עם כל אחד מהפועלים להם מכר את ההיתרים, ויש לראות את מלוא התשלום ששולם, על ידי כל אחד מהפועלים, כתקבול שהתקבל בידי המערער, גם אם, כדבריו, שילם בהמשך שכר תיווך למתווכים.

מעבר לאמור, נכונה טענת ב"כ המשיב, כי הטענה האמורה לא נטענה בכתב הערעור או בהשגה, ודי בכך כדי לדחותה.

המערער גם לא הציג, לא בהליך ההשגה ולא במסגרת הליך זה, כל אסמכתא, בדבר תשלום עמלה למתווך כלשהו, ובדבר סכומי העמלות ששילם לטענתו. עדותו בנקודה זו עומדת לבדה כעדות יחידה של בעל דין, ויש לשקול לחובתו ביחס לטענה זו, גם את הימנעותו מהעדת מי מהמתווכים או הפועלים ששילמו לאותם מתווכים, לטענתו.

19. לטענת המערער, היה על המשיב להפחית מן התעריפים שעל פיהם נערכה השומה, את הסכומים ששולמו, בגין תנאים סוציאליים לפועלים, למדור התשלומים של שירות התעסוקה, באשר המערער שילם סכומים אלה במזומן, כשליח של המעסיקים, המחוייבים על פי דין, בתשלומים אלה, והא ראייה שהקבלות הונפקו על שם המעסיקים (נספח 4 להודעת הערעור). המערער הפנה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

לעניין זה לתקנת משנה 6(א) לתקנות מס ערך מוסף, שלפיו סכום ששילם עוסק כהוצאות בעבור לקוחותיו, אינו חייב בדיווח למע"מ. סבורני, כי אין לקבל גם טענה זו.

ראשית, המערער לא הביא ולו בדל ראיה, מלבד עדותו שלו, כדי להוכיח, כי הוציא כספים מכיסו עבור התשלומים הסוציאליים, וביחוד, כי הוציאם מתוך הסכומים ששולמו לו בגין ההיתרים.

המערער דווקא העיד בחקירתו הנגדית: **"אני לא שילמתי כלום עד היום, אלא המעסיקים שילמו דרכי וקיבלו קבלה וחשבונית"** (עמ' 5 לפרו', ש' 25).

המערער הפנה למספר שוברי תשלום, אשר הוצאו על שם המעסיק סייליס, אך סבורני כי אין בהם לתמוך בגרסתו, מכיוון ששוברים אלה, מתייחסים לפועלים שהועסקו בפועל ע"י מעסיק זה, ואילו השומה מבוססת, על היתרים שבוטלו, ושנמכרו לפועלים שלא הועסקו בפועל, על ידי אותם מעסיקים. המערער רשם את פרטי בוסתן הדרום וסייליס, באופן כוזב, כמעסיקי הפועלים להם מכר היתרים, על אף שמעסיקים אלה, לא היו מעורבים בהוצאת ההיתרים, ולפיכך, טענתו כאילו שילם את האגרות, כשליח של מעסיקים אלה, נטולת יסוד. המערער נמנע כאמור, מלהעיד את המעסיקים, ויש לזקוף מחדל זה לחובתו, גם לעניין טענה זו.

מעבר לכל האמור, ככל ששילם המערער את התשלומים הנטענים, הרי שמדובר בחלק ממחיר העסקה הכולל, ואין למערער זכות להפחית תשלומים אלה, נוכח הוראת ס"ק 17(1) לחוק מס ערך מוסף, לפיה: **"מחירה של עסקה הוא התמורה שהוסכם עליה, לרבות - ... כל מס היטל אגרה או תשלום חובה אחר המוטלים על העסקה שלא על פי חוק זה, זולת אם הוטלו בדין על הקונה..."**.

20. המערער לא הראה איפוא, כל פגם העשוי להצדיק התערבות בהחלטת המשיב, או בשומה, ועל כן נדחה הערעור.

נוכח היקף ההתדיינות וסכומי המס שהועמדו במחלוקת, ישלם המערער למשיב, הוצאות הדיון בערעור בסך 50,000 ₪.

ניתן היום, ב' טבת תשע"ו, 14 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

גד גדעון, שופט

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כבוד השופט גד גדעון

- 1
- 2
- 3